

Regale Sacerdotium Romano Pontifici Assertum

Sfondrati, Celestino

[Sankt Gallen], 1684

§. II. Esse in Ecclesia, & in capite Ecclesiæ, Romano vid. Pontifice potestatem indirectam, cùm urget necessitas tuendæ Religionis, in Reges eorumq[ue] bona temporalia, ex sacris litteris ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63125)

sunt ad hujuscemodi Ministerium : egredere de Sanctuario, ne contempseris : quia non reputabitur tibi in gloriam hoc à Domino DEO. Iratusque Ozias, tenens in manu thuribulum, ut adoleret incensum, minabatur Sacerdotibus. Statimque orta est lepra in fronte ejus coram Sacerdotibus, in domo Domini super altare thymiamatis. Cùmque respexisset eum Azarias Pontifex, & omnes reliqui sacerdotes, viderunt lepram in fronte ejus, & festinato expulerunt eum. Sed & ipse perterritus, acceleravit egredi, eò quòd sensisset illico plagam Domini. Fuit igitur Ozias Rex leprosus usque ad diem mortis suæ : & habitavit in domo separata, plenus lepra, ob quam ejectus fuerat de domo Domini. Porro Joatham filius ejus rexit domum regis, & judicabat populum terra. Nota, Regem à sacerdotibus non tantùm ut templo exiret, rogatum esse, sed etiam compulsum, & à reliquo populo summi Pontificis arbitrio separatum, & hoc ipso Regno exutum esse : Sic enim habetur Levitici 13. v. 44. *Quicumque ergo maculatus fuerit leprâ, & separatus est ad arbitrium sacerdotis &c. solus habitabit extra castra.* Sicut ergo ad Sacerdotem pertinebat de lepra Principis cognoscere, & si reperisset infectum, à commercio populi excludere, sicque inhabilem Regno pronuntiare; multò magis in nova lege ad summum Sacerdotem pertinebit de lepra spirituali judicium ferre, & si periculum ex illa Fidelibus imminet, Regnum Principi adimere, ne exemplo, imperio, & potentia Ecclesiam corrumpat : quæ causa fuit Adriano, Leoni, & Stephano Romanis Pontificibus, ut Imperatoribus Græcis non tantùm in hæresin lapsis, eamque Decretis, & suppliciis Oriente toto propagantibus, sed etiam Occidentem invasuris Imperium abrogarent. Et quamvis illud præceptum de lepra corporali à sacerdote cognoscenda judicate fuerit; potuit tamen etiam in lege Evangelica locum habere. (a) Immo quoad lepram spiritualem est præceptum morale, fundatumque in jure divino Naturali; ut jam inuimus, & infra magis explicabitur.

II. Aliud exemplum est 2. Paralip. 23. & 4. Regum 11. Ubi Joad Pontifex Athaliam, quæ Regno injustè occupato idolorum cultum invexerat, puniri jubet, & legitimum Regem solio restitui : Verba Scripturæ sunt : *Produxitque Joadum Filium Regis, & posuit super eum diadema, & testimonium, feceruntque eum Regem, & unxerunt,*

& plau-

(a) Per c. 1. de homicidiis, & c. 1. cum seqq. de injuriis.

Es plaudentes manu, dixerunt: Vivat Rex. Et post pauca. Præcepit autem fojada Centurionibus, qui erant super exercitum, & ait eis: Educite Athaliam extra septa templi, & quicumq; eam secutus fuerit, feriatur gladio: Pepigit ergo fojada foedus inter Dominum, & inter populum, ut esset populus Domini; & inter Regem, & Populum. Vides in hac historia, Pontificem Maximum, cum alios animus deficeret, Regnam tyrannidis damnare, milites conscribere, legitimum Regem solio imponere, foedus non tantum inter Regem & Deum, sed etiam inter Regem, & Populum, & condiciones dicere, remque civilem juxta, & militarem curare: Quo jure inquires? naturæ, & necessitatis, ne videlicet impio Principe in thronum sublato, Religio sacerdotibus commissa profligetur.

*Si dicas, notoriam hanc fuisse Athaliæ tyrannidem, nullo jure regnum involantis, & ideo non à sacerdote tantum, sed quolibet subditorum potuisse regno, quod injuriâ tenebat, expelli. Respondeo: Quemadmodum Athaliam Summus Pontifex regno ejecit, quia nullo jure regnabat: eodem modo, si regnum aliquis sic administraret, ut Religioni, & fidei noceat, deponi imperio poterit, quia jus regnandi aut amittit, aut illo est indignus: potest enim aliquis vel ab ipsis initiis regno indignus esse, quia nullum jus regnandi habuit, ut tyranni: potest iterum indignus esse, quia licet regnum legitime ingressus, postea tamen jus regnandi amittit, aut meretur, ut amittat: utroque casu nullo jure regnatur: primo, quia non habuit; secundo, quia amisit: sicut æquè non videt, qui semper cæcus fuit, & qui aliquando cæcus evasit: æquè hæreditate caret, qui numquam adiit, & qui adiit quidem, sed postea delicto perdidit, ut patet exemplo Ozia: paria ergo sunt non habuisse, & perdidisse. Hoc tamen judicium cum sit de re gravissima, & capita Reipublicæ tangat, quibus omni jure venerationem debemus, soli Pontifici Max. reservatur, cui soli dictum est: *pasce oves meas*, ut infra *ex cap. ne aliqui. de privilegiis in 6.* dicetur: alioquin Respublicæ atrocissimi plenæ, & parricidii essent, quolibet qui Principi vim intulisset, causam, & salutem publicam prætexente. Simile exemplum de Phineës summi Sacerdotis filio *Num. 25.* habetur, cujus factum ex eo capite D. Thomas excusat. *2. 2. q. 60. ad 2. quia licet non esset summus Sacerdos, erat tamen summi**

Sacerdotis filius, & ad eum hoc videbatur pertinere, sicut & ad alios iudices, quibus hoc erat praeceptum. Verba sunt D. Thomæ.

Sed nota circa hæc duo exempla Athaliae, & Phineës in lege Evangelica non licere Sacerdotibus, multoque minùs Pontifici Max. sanguinem alicujus, præsertim verò Principis, ne quidem consulendo effundere, ut habetur in *cap. his, à quibus, & c. si in morte. 23. q. 8. & eleganter Gratianus post. c. nos 2. q. 7. Multa inquit, concedebantur tunc, quæ nunc penitus prohibentur, miracula enim, & maxime Veteris Testamenti, sunt admiranda, non in exemplum nostræ actionis trahenda. Tunc enim Samuel Agag pinguisimum Regem Amalec in frustra dividendo conscidit, nunc nulli Ecclesiasticorum iudicium sanguinis agitare licet. Tunc Phineës Judæum congressum cum Madianita interfecit, & repunitum est ei in iustitiam: hodie Sacerdotibus in perniciem sui officii verteretur.*

III. Eliæ Prophetæ hoc elogium ponit Spiritus Sanctus Ecclesiastici 48. *Quis potest similiter sic gloriari tibi? qui dejecisti Reges ad perniciem, & confregisti facile potentiam ipsorum, & gloriosos de lecto suo, qui ungis Reges ad pœnitentiam, & Prophetas facis successores post te. Reges quos unxit Elias fuere Azaël Rex Syriæ, & Jchu Rex Israël 4. Reg. 19. Si dicas Eliam id fecisse Dei iussu, non suâ sponte; id quidem verum est, sed idem Dei mandatum Summi Pontifices acceperunt, cum illis commissæ sunt Oves Christi, quarum custodia necessariò requirit potestatem lupos arcendi, eoque, qui Ecclesiam invadunt, exarmandi, ne, si velint, possint nocere; hoc enim naturale jus defensionis, cum singulis natura permittat, quanto magis summo Pastori, in eos, qui Ecclesiam, ovesque Christi, ac sibi commissas animas aggrediuntur? hoc, inquam, casu poterit summus Pontifex exemplo Eliæ dejicere Reges ad perniciem, & confringere potentiam ipsorum, & Reges ungere ad pœnitentiam; nam teste D. Ambrosio. lib. 1. de offic. cap. 36. & S. Thom. 2. 2. q. 60. art. 6. dd 2. Qui non repellit injuriam à socio cum potest, tam est in vitio, quam ille, qui facit.*

IV. Efficax est etiam in hanc rem locus D. Pauli 1. ad Cor. 6. ubi sic loquitur: *Audet aliquis vestrum habens negotium adversus alterum judicari apud iniquos, & non apud Sanctos: an nescitis, quoniam Sancti de hoc mundo judicabunt? & si in Vobis judicabitur mundus, indigni estis, qui de minimis judicetis? nescitis, quoniam Angelos judicabimus, quanto magis secularia? Vides ex hoc textu S. Apostolum agnoscere in Sacerdotibus, & Apostolorum succes-*

successoribus potestatem de rebus secularibus iudicandi, eamque probare argumento à majori ad minus per illa verba: *Nescitis quoniam Angelos iudicabimus, quanto magis secularia?* quasi dicat: *qui idoneus est ad majora, multo magis erit idoneus ad minora*, ut ibi loquitur D. Thomas: idque ob periculum, ne ex crebro cum infidelibus commercio, eorumque gratiam captandi causâ, fideles subvertantur. Sed Apostolis circa majora occupatis, hanc potestatem iudicariam vult ab aliis rerum forensium peritis exerceri, quos B. Apostolus *contemptibiles in Ecclesia* vocat, hoc est, respectu eorum, qui propagandæ Religionis, lucrandisque animabus student. Hunc locum sic intellexit B. Clemens SS. Petri & Pauli auditor in *Constitutionibus Apostolicis lib. 2. cap. 51. Quod oporteat in secunda sabbatorum cognoscere causas. Ad sint autem iudicio Diaconi & Presbyteri, integrè iudicaturi, veluti Dei homines cum iustitia. Cum utraq; persona venerit, prout lex iubet, ambo, qui litigant, statuantur in medio Tribunali, usq; auditis, sanctè iudicium pronuntiate: studentes ante sententiam Episcopi eos conciliare, ne exeat supra terram iudicium in peccatorem, prout in Tribunali consortem, participemque causa habet Christum Deum.*

S. Anacleus epistolâ ad omnes Episcopos, & Christi fideles. *Si fuerit seculare negotium, apud ejusdem Ordinis Viros terminetur, iudicio tamen Episcoporum, cum Apostolus privatorum Christianorum causas magis Ecclesie deferri, & ibidem Sacerdotali iudicio terminari voluerit: amnis enim oppressus libere sacerdotum appeller iudicium, & à nullo prohibeatur, sed ab his fulciatur, & liberetur.* S. Bernardus de Consideratione *lib. 1. cap. 6. Mihi tamen videtur bonus estimator rerum, qui indignum putat Apostolis, seu apostolicis viris, non iudicare de secularibus, quibus datum est iudicium in majora. Quidam contemnunt iudicare de terrenis possessiunculis hominum, qui in caelestibus & Angelos iudicabunt.* Et post pauca. *Non quia indigni Vos, sed quia indignum vobis talibus insistere, quippe potioribus occupatis. Denique ubi necessitas exigit, audi, quid censeat, non ego, sed Apostolus: si enim in vobis iudicabitur hic mundus, indigni estis, qui de minimis iudicatis?* Eadem Gregorii VII. Sententia *lib. 8. epist. 21. Habet, inquit, Ecclesia Romana potestatem singulari privilegio concessam aperire, & claudere januas Regni caelestis, quibus voluerit; cui ergo aperiendi, et claudendi, caeli data potestas est, de terra iudicare non licet? Absit. Non retinetis, quod ait Beatissimus Paulus Apostolus: nescitis, quia Angelos iudicabimus, quanto magis secularia?* Idem docuit B.

Gre-

Gregorius Magnus, 2. parte Pastoralis, cap. 7. ubi ex allegato Apostoli textu agnoscit quidem potestatem in secularia Pastoribus datam, sed et uti non vult, ut tantò spiritualibus negotiis attentius operam navent.

Meritò proinde Jacobus Tyrinus in hunc locum Apostoli: *Nota*, inquit, *hæc judicia causarum secularium inter Christianos committi consuevissent Episcopis, vel delegatis ab Episcopo Presbyteris, ut constat ex Clemente Romano, ex lege Theodosii, & Caroli Magni; & ex antiquo Ecclesiæ usu; Judices enim in his causis sederunt Gregorius Thaumaturgus Neocæsariensis, SS. Ambrosius, Augustinus, Sinesius, aliique Episcopi: sed crescente nimis numero Christianorum, simul & litium, onus hoc rejectum in humeros Judicum secularium jam Christianorum, ne, ut ab initio S. Petrus apud eundem Clementem rectè monuit, Episcopus præfocatus secularibus negotiis, non possit vacare verbo DEI.*

V. Huc etiam faciunt verba Christi Domini ad Petrum Matthæi 16. v. 18. *& ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hæc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adversus eam: & quodcunque ligaveris super terram, erit ligatum & in cælis; & quod solveris super terram, erit solutum & in cælis.* Omnium PP. cum Latinorum, tum Græcorum sententia est, hæcè verbis Petro promissum esse supremum, & Monarchicum Ecclesiæ regimen, in his, quæ pertinent ad bonos mores sanamque doctrinam: ergo etiam omnia media promissa sunt necessaria, sine quibus illa conservari non possunt, & consequenter in bona, & regna temporalia, quæ omnium consentu sunt propter bona spiritualia tanquam media propter finem; concessio enim sine, conceduntur omnia media illi necessaria, alioquin concessio finis erit inutilis: Sicut concessio militari officio, datur unà facultas arma gestandi, hostemque impunè ferendi; & factâ Medico potestate ægrum curandi, conceditur etiam medicinas sanitati necessarias applicandi, & si opus fuerit, etiam membrum infectum præcidendi, sic tamen, ut hoc remedium velut ultimum, magnòque dolori, incommodo, deformitati conjunctum, non liceat, nisi ut pejus malam vitetur, usurpare. Quæ consequentia ex Matthæi verbis adducta non est imaginaria, & Chymerica, sed omnino ex natura rei desumpta, & à legislatoribus, ipsisque Principibus approbata, sic enim loquuntur in l. 2. ff. de jurisdic. *Cui jurisdictio data est, ea quoque concessa esse videntur, sine quibus jurisdictio explicari non potest.* Quod optime animadvertit Grego-

Grego-

Gregorius VII. l. 8. epist. 21. ubi: *habet enim potestatem Ecclesia Romana, singulari privilegio concessam, aperire & claudere januas Regni cœlestis, quibus voluerit. Cui ergo aperiendi, claudendiq; Cœli data potestas est, de terra judicare non liceat? absit. Et S. Leo IX. in epist. adversus præsumptiones Michaëlis Constantinopolitani, cap. 13. His, inquit, & aliis quàm plurimis testimoniis jam vobis satisfactum esse debuit de terreno, & cœlesti Imperio, immo de Regali Sacerdotio sanctæ Romanæ, & Apostolicæ Sedis, præcipuè super speciali ejus dispositione in Cœlis, si quoquo modo Christiani esse, vel dici optatis, & si ipsam Evangelii veritatem aperte, quod absit, non impugnatis. Vides, quo loco S. Leo illos habeat, qui Romanæ Sedi terrenum, vel cœleste Imperium abrogant.*

VI. Joannis ultimo sic habemus: *Cùm ergo prandissent, dicit Simoni Petro JESUS: Simon Joannis diligis me plus his? dicit Ei: etiam Domine tu scis, quia amo te. Dicit ei: pasce agnos meos.* Hoc tertio repetitum à Christo: hunc locum infra latius expendemus: jam hoc solum argumentum deducimus. Non est dubium omnes Christi fideles, omnésque Magnates ad Christi oves pertinere, & hoc ipso eorum custodiam Petro, Petrique Successoribus commissam esse, saltem quoad regimen spirituale, & illa, quæ salutem æternam spectant; sed fieri potest, immo sæpe factum est, ut eorum saluti expediat, aut etiam sit necessarium, eos in ordinem redigere; sicut Medicus furioso potest, debetque gladium eripere: Cùm ergo ad ovium custodiam curamque hæc potestas fuerit necessaria, summo Pastori omnino concessa est, aut si concessa non est, ergo in necessariis defuit DEUS, imperato quidem sine, sed negatis mediis.

VII. Matth. 18. v. 15. *Si autem peccaverit, inquit Christus, in te frater tuus, vade & corripe eum inter te & ipsum solum; si te audierit, lucratus eris fratrem tuum: si autem te non audierit, adhibe tecum adhuc unum, vel duos, ut in ore duorum, vel trium testium stet omne verbum. Quod si non audierit eos: dic Ecclesia: si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus, & publicanus: Amen dico vobis, quacunque alligaveritis super terram, erunt ligata & in cœlo.*

Patet ex hoc textu, esse penes Apostolos, eorumque successores potestatem judiciariam circa omnia delicta, & injurias in proximum commissas, hoc est, famam, facultatesque, & bona temporalia, aut corporalia, sic videlicet, ut in defectu Magistratûs secularis,

eoque iustitiam non administrante, possit ad Ecclesiæ tribunal, velut ultimum asyllum, & aram innocentiae provocari, in quo Theodosii Imperatoris luculentum est exemplum. Auriga nobilis cuiusdam Adolescentis pudicitiam fœdaverat, ea de causa à Præfecto militum in vincula coniectus. Instabat dies solemnè decursui quadrigarum indicta. Cives Thessalonicenses Aurigam certamini, ut credebant, necessarium impatienter postulare: sed negante militum Præfecto tam turpis flagitii reum dimitti posse; Populus in rabiem actus. Præfectum invadit, trucidatque. Re ad Theodosium delatâ, mirum quantum exarsit, iustâ quidem irascendi causâ, sed præter modum: jubet ergo in eos, qui cædi interfuerant, gladio vindicari, quo decreto innocentes quàm plurimi, nec alterius culpæ rei, quàm quòd oculos non velâssent, involvebantur. Ambrosius evulgato diplomate ad Principem pervolat, eumque emollit, ac veniam populo impetrat. Sed vix Palatium egresso, novæ faces ab Aulicis accensæ; dicebant: *Hæc indulgendi facilitate populum ad parva, immo pejora invitari, ac veniam unius culpæ, alterius initium fore: nec cadem intra Præfectum stetit, sed Cæsaris Majestatem eodem vulnere petitam esse.* His, aliisque Theodosius incensus clam Ambrosio in Thessalonicenses sæviri jubet: quod tantâ factum crudelitate, ut trium horarum spatio septem milia, innocentes plerique, ceciderint. Ingemuit auditâ clade Ambrosius, Imperatorem Ecclesiâ, sacrisque arcuit, & vix tandem post longam delicti, & publicam expiationem admisit, supplicemque, ac genibus affusum sic allocutus: *Quam tu pœnitentiam post tam grave scelus ostendis, quæ medicamenta ad vulneratam difficilia adhibuisti? Tuum est, inquit Imperator, medicamenta ostendere, meum autem accipere.* Cui Ambrosius: *Quoniam non rectorationi, sed animo irato, obsecutus sententiam pronuntiasti, conscribere legem, quâ deinceps sententia, per iracundiam pronuntiatæ, irritæ sint, & nullius momenti, earumque executio ad triginta dies suspendatur.* Paruit Theodosius, legemque conscripsit, quam videre est. l. 20. C. de pœnis.

Vide in hoc facto Principis delictum ab Episcopo iudicatum, punitumque esse; nec Theodosium excepisse, aut iustè in populum perduellem sævitum esse; aut modum vindictæ milites se ignato transgressos; aut denique ad Episcopos non pertinere, quam pœnam in suos subditos Principes statuant; nec etiam im-

impositæ ab Episcopo pœnæ oblectatum, cùm imperaret novam legem conscribi de sententiarum differenda executione, quod utique ad forum politicum pertinet. Quantò minùs Pontifici oblectaretur eadem imperanti?

Ceterùm circa textum allegatum *Matth. 18.* nota illic sermonem non esse de correctione tantùm fraterna, & occulta; sed etiam publica, & coërcitiva, quod communiter interpretes ferè omnes, sanctique PP. docent, & videri potest, *S. Thom. in 4. sentent. dist. 18. q. 2. a. 7.* idque manifestè patet ex eo, quòd testes sint adhibendi, & qui Ecclesiam non audit, sit instar ethnici, & publicani habendus, hoc est, ab Ecclesia separandus, ne suam scabiem & delictum aliis fidelibus affricet, adeò ut nec cibum cum illo sumere, *1. ad Cor. 5.* Nec eum salutare permittaris. *Epist. 2. v. 10. Joannis.* Amittatque jurisdictionem, & auctoritatem judicialem *c. ad probandum. de sentent. & re judic. c. Nos Sanctorum. 15. q. 6.* Quod etiam ad Principes extendi, patet ex eodem *c. Nos Sanctorum. aliisq. eadem causà 15. q. 6. & c. Gravem. de pœnis:* Modò ii non sint tolerati; toleratis enim jurisdictio non adimitur, quales sunt hodiernâ die multi Principes Hæretici, & olim Cæsares Romani, quibus obediendum omnino est per textum elegantem *in c. Julianus 11. q. 3. c. Sacerdos. causà 3 q. 7. in fine.*

Benè etiam observat Layman de Sacramento Pœnitentiæ *c. 10. n. 3.* & Sylvester *v. Excommunicatio. 1. §. 10.* Reges, supremosque Principes Privilegio donatos esse, quò minùs ab aliis, quàm Romano Pontifice excommunicari, aliisque censuris astringi possint, *ex cap. ne aliqui. de privileg. in 6.*

Si ergo qui Ecclesiam non audit, habendus est ut ethnicus, & publicanus; adeò, ut ex doctrina Apostolorum, cum illo tanquam infami nec cibum sumere, nec salutare, nec alio commercio humano uti liceat, patet potestatem spiritualem se ad temporalia etiam extendere, indirectè, quatenus ista illi deserviunt; illa enim separatio non tantùm est à suffragiis Ecclesiæ, & beneficiis spiritualibus, sed etiam temporalibus, ut patet.

VIII. *Luce 22.* hæc ad Apostolos Christus dixisse legitur: *Qui habet sacculum, tollat similiter & peram, & qui non habet, vendat tunicam suam, & emat gladium; dico enim vobis, quoniam adhuc hoc, quod*

116 Lib. I. §. II. Summa Romani Pontificis in temporalia &c.
*scriptum est, oportet impleri in me: Cum iniquis deputatus est; etenim ea
qua sunt de me, finem habent. At illi dixerunt: Domine ecce duo gladii
hic: at ille dixit eis: satis est. Hæc Christi sententia difficilis videtur,
& cum ipsius doctrina pugnare; hinc enim jubet tunicam vendi, & gla-
dios emi; cum tamen alibi aut præcipiat, aut consulat tunicam auferenti
pallium dimitti, & percutienti maxillam alteram offerri: & *Matthæi*
26. v. 52. Petrum in milites invecum, & gladio grassantem cõercet:
Converte gladium tuum in locum suum, omnes enim, qui acceperunt gla-
dium, gladio peribunt. Cur ergo iusserat gladios emi, & Petrum ferro
succinctum non tantum non prohibuerat, sed etiam comitem accepe-
rat, si noluit, ut gladio uteretur? Varias SS. PP. cum mysticas, tum
litterales explicationes adhibent, & illam præsertim: Voluisse Christum
Dominum duplici gladio duplicem potestatem exprimere Petro commis-
sam, spiritualem videlicet, & temporalem: istam vero in vaginam re-
condi, hoc est, non manu, sed nutu, & præcepto Petri; nec vindictæ, sed
necessitatis causâ exerendam. Sic omnino S. Bernardus lib. 4. de Con-
sideratione ad Eugenium, S. Anselmus in Mattheum c. 27. Bonifacius
VIII. in Extravag. Unam sanctam. de Major. & obed. Abb. in c. novit.
de judiciis. Et Cornelius in c. 26. Matthei n. 5. Allegoricè, inquit, in-
terpretes passim per duos gladios accipiunt duplicem Ecclesiæ potestatem,
spiritualem videlicet, & temporalem. Patet ergo ex allegato Lucæ textu,
& juncta PP. explicatione, utramq; potestatem, spiritualem & tempo-
ralem duplici gladio significatam Apostolis, eorûmq; Successoribus
concessam esse, modò illam non vindictæ causâ, sed utilitatis usurpent,
*& gladium nutu & auctoritate, non manu exerant.**

Hæc non nostro arbitrio, sed ex SS. litteris deducta, & PP.
suffragiis, ac sensu explicata sufficient, illis convincendis, qui ve-
ritatem, non aliud quærunt: aliud enim quærantibus nec ista, nec
mille alia satis erunt, animo semel in contrarium obstinato, & veri-
tati larvam opponente. Ceterum cum Parisiensis Conventus in sua
declaratione Sacrorum Canonum observantiam adeò summis Ponti-
ficibus inculcet, iisq; velit obstrictum; multò magis fatebitur
Episcopos Papâ inferiores Canonibus alligari, nec posse ab illis dis-
sentire. Videamus ergo, an nostram hanc Doctrinam sacri-
Canones apertè doceant.